

KATERINA JANOUCHOVÁ
**POKREVNÍ
SESTRY**

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
POKREVNÍ SESTRY

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová

Text © Kateřina Janouchová, 2014

Translation © Lucie Johnová, 2016

ISBN 978-80-204-3966-6

Pokožka nad zápěstím je tak bílá, tak tenounká! A pod ní pulzuje tep, teplo, život. Jemné modré žilky se větví jako řeky. Transportní dráhy krve, její cesta tělem.

- Nevím, jestli si na to troufnu, zašeptala Corneliie. - Ty ano?

Benedicta přikývla. Rychle, jakoby zkoumavě si přejela prsty po paži. Z bolesti strach nemá, spíš je nervózní z toho, co se chystají podniknout. Prolíjí krev, co když je to hřích?

Ted' běží noc a dělají se jí mžitky před očima. Její tělo jí připadá těžké a neohrabané, nohy ji bolí. A srdce jí buší až v hrdle. Jestli ji najdou, jaký ji stihne trest? Ale když užuž hrozí, že ji přemůže strach, stačí, aby si pohladila téměř neviditelnou jizvičku nad zápěstím. Tahle slabounká čárka vypovídá o slibu, který před mnoha lety složila. Jizvy, které nejsou tak patrné, má dobře ukryté pod oblečením. Ponižení. Poroba. To, kvůli čemu je už navždycky poznamenaná. To, kvůli čemu musí utíkat.

- Když máš ostrý nůž, tak to tolik nebolí, utěšovala kamarádku. - Nic necítíš. Viděla jsem to ve filmu. Viděla jsem, jak se to dělá.

- Ve filmech nikdy neukazují pravdu, namítla Corneliie. - A vůbec, kdys to viděla?

Žádná televize tu není. Nechodí ani do kina. Přesto si Benedicta tu scénu zapamatovala. Dva muži, oba se řízli do předloktí a pak rány přitiskli k sobě. A od té doby si říkali pokrevní bratři. Co dva přátelé spojí, už nikdy nikdo nerozdělí.

- Ále, řekla jenom. - Prostě vím, že to tak je. Vzpomínáš si, jak jsem se v kuchyni poranila? Trochu to pak pálí, ale to už je po všem. Dá se to vydržet. A ani zdaleka to nebolí tolik jako tamto.

„Tamto“. Něco nepojmenovatelného.

Nezdálo se, že by to Corneliu tak docela přesvědčilo. Ale Benedicta už vzala úzký skalpel do ruky. Řízla do kůže nad zápěstím. Ostrá čepel narýsovala tenkou červenou čárku, která se rychle rozšiřovala.

V ústech zřetelně cítí pachut' krve. Jen taktak vidí na cestu. Nohy cílevědomě pracují, ale špatně se jí dýchá. Děláš to kvůli Corneliu,

přemlouvá se. Někdo se musí postarat, aby pravda vyšla najevo, aby ten zlý sen skončil. Takovýhle život být nemá. Pokud se tomu tedy vůbec „život“ dá říkat.

- Au!

Cornelie vykulila oči.

- Pěkně to bolí, prohlásila vyčítavě. Z ranky se dral na povrch světle červený pramínek.

- Psst! Přece nechceš, aby se někdo vzbudil?

Cornelie zavrtěla hlavou.

- Dobře. A je to.

- Říká se u toho něco zvláštního? chtěla vědět Cornelie.

Dvě hubená bílá dívčí zápěstí se přitiskla na sebe. A pro jistotu se o sebe ještě trochu otřela.

- Nejspíš se říká něco jako...

Benedicta větu nestačila dokončit. Najednou se zarazila a ztuhla.

- Slyšelas? zašeptala.

Rychle strčila skalpel pod postel. Obě holčičky bez jediného dalšího slova vyskočily z podlahy, vrhly se každá do své postele a přitáhly si deku až po bradu. Sotva stačily zavřít oči, dveře se otevřely.

Možná se jí do cesty připlétl kámen. Už nic neví, vnímá jenom, jak se jí podlamují kolena, jak se obloha točí, jak se na ni řítí a zároveň se jí vzdaluje. Nejsou vidět žádné hvězdy, ale určitě tam jsou, schovávají se za hutnými tmavými mraky - možná sametově hebkou temnotou letí planoucí diamant a padá vesmírem. Vidí tytéž hvězdy i Cornelie?

Tehdy v noci svůj slib nestačily dokončit. Alespoň ne slovy. Ale jejich krev se i tak smísila. Krev Cornelie a Benedicty. Benedicty a Cornelie. Co dvě přítelkyně spojí, nikdo nikdy nerozdělí.

Necítí, jak její hlava naráží na zem, jak tváří dopadá na mokrou hlínu.

Má drahá pokrevní sestřičko, stačí si ještě pomyslet. Nikdy tě nezradím.

PO CHODBĚ PROTI NÍ KRÁČEL JAKÝSI MLADÍK s nejistým výrazem ve tváři. Cecilie dorazila do práce dřív a právě mířila do provozní místnosti na večerní předávání služby. Krátce mladému muži pokývla na pozdrav a chtěla pospíchat dál, ale on ji zničehonic oslovil.

- Promiňte, pronesl se slabým cizím přízvukem.

Cecilie se zastavila.

- Já... omlouvám se... Poznal jsem vás, prohlásil.

Nebylo jí tak docela jasné, co by mu na to měla říct.

- Asi vás zdržuju, že? Ale jste přece Cecilie Lundová? Viděli jsme vás v televizi. Moje žena ve vás vidí velký vzor. Sní o tom, že z ní jednou taky bude porodní asistentka.

Cecilie se uvolnila a usmála se na něj.

- To je moc milé. Jste přijati sem na oddělení?

- Ano, přijeli jsme sem před pár hodinami... Gisela vlastně měla mít termín až za tři týdny, ale už jí začaly kontrakce. Promiňte, nepředstavil jsem se vám. Jmenuju se Adrian Monfort.

Podal jí ruku a Cecilie ji stiskla. Jeho ruka byla velmi teplá, skoro jako by měl horečku. Zpod vlnitých tmavých vlasů na Cecilii měkce hleděly šedomodré oči. Dívala se do nich o maličko déle, než je obvyklé. Bylo v nich něco, co na ni silně zapůsobilo.

- Můžeme si porodní asistentku vybrat? Pokud ano, byl bych rád, abyste nám pomáhala vy, řekl Adrian a najednou vypadal velmi mladě.

Ten je ale naivní! Myslí si, že švédské zdravotnictví poskytuje pacientům takovouhle možnost volby. Pousmála se jeho nadšením. Zjevně si její úsměv vyložil jako přitakání, protože se celý rozzářil.

- Gisela by měla hroznou radost, prohlásil.

- Ve švédském zdravotnictví to bohužel takhle nefunguje. Porodní asistentky pracují podle toho, jak má která služba, a když porod trvá déle a služba mezitím skončí, porodní asistentky se vystřídají.

- Aha. To je škoda.

Ten jeho zvláštní přízvuk má určitě na svědomí francouzština. Napovídalo by tomu i jeho příjmení, Monfort. Ale Cecilie na to, aby si povídala s nastávajícími tatínky, které náhodou potká na chodbě, nemá čas, jakkoli můžou být okouzující.

- Bohužel už musím běžet, řekla a doufala, že se ho tím nedotkne.
- To je v pořádku, odpověděl.

Cecilie pokračovala v cestě do provozní místnosti a přitom zřetelně cítila, že se za ní mladík dívá.

SVĚTLOVLASÁ POMOCNÁ SESTRA, která Cecílii dohonila na chodbě, měla na krku červené skvrny. Slova se jí překotně valila z úst.

- Nemohla bys zajít na sedmičku? Křivka CTG je patologická a rodička si stěžuje, že ji bolí hlava.

- Ale Mette, já teď musím na jedenáctku. Potřebovala jsem si jenom odskočit na záchod. Jedenáctka už je skoro připravená, začíná tlačit, sotva jsem se odtamtud na chvilku dostala.

- Nemohla bys tam jenom na minutku nakouknout? Mie nebylo dobře a v tuhle chvíli tu není. A Susanne je na pohotovosti, udělala si něco s nohou, podívala se na ni prosebně Mette.

Cecilie zalétla pohledem k monitoru nad provozní místností, kde podle blikajících číslic zjistila, že se pomoci dovolávají nastávající maminky z několika pokojů. To je jak naschvál, dvě z kolegyně začínou mít zdravotní problémy právě ve chvíli, kdy na oddělení vládne největší shon. Takhle rušnou noc už tu nezažili několik měsíců. A to k nim ještě míří sanitka s novopečenou maminkou, která porodila před jedním kinem v centru. Kromě toho už měli za sebou dva akutní císařské řezy, jedno z dětí bylo značně vyčerpané. Gynekologické oddělení o dvě poschodí níž bylo plně obsazené a totéž platilo o takzvaném „hotelu pro pacienty“, kde se maminky zotavovaly po porodu.

- No dobře, zaskočím tam, ale pak se musím vrátit na jedenáctku, povzdychla si Cecilie a vydala se za Mette. - Na sedmičce leží ta prvoroďička, Gisela, je to tak?

- Ano, přikývla Mette. - Je jí čtyřadvacet. Šestatřicátý týden, je hodně nervózní. Má bolesti ve spodní části dělohy. Dělá mi to starosti, mám dojem, že něco není v pořádku.

„Bolesti ve spodní části dělohy.“ Ruptura, vynořilo se Cecílii v mysli zlověstné slovo. Jenže tohle je prvoroďička, je opravdu nezvyklé, aby k natržení dělohy došlo u ženy, která předtím nerodila císařským řezem. Navíc jde o šestatřicátý týden těhotenství, dítě ještě nebude plně vyvinuté.

- Dítě je normálně velké? zeptala se, i když věděla, že na tuhle otázku nejspíš nedostane odpověď, rozhodně ne od pomocné sestry.

- Podle záznamů by mohlo být opožděné ve vývoji.

Cecilie zlehka zaklepała na dveře pokoje číslo sedm, pak je otevřela a vstoupila dovnitř. Nastávající maminka ležela na lůžku. Měla zavřené oči a na čele se jí leskly kapky potu.

- Dobrý den, Giselo, já jsem Cecilie Lundová, porodní asistentka. Adrian, který stál vedle lůžka, vypadal vyděšeně.

- Ještě před chvílíčkou s námi mluvila, vyhrkl.

Pohládl svou ženu jemně po paži, ale Gisela na to nijak nereagovala.

Cecilie přistoupila k lůžku, položila jí ruku na rameno a lehce jí ho stiskla.

- Haló, Giselo, slyšíte mě? Jak vám je?

Pohlédla na monitor. Ne, kardiografická křivka nevypadá dobře. Téměř žádné pohyby plodu, žádné porodní stahy, které by stály za řeč.

- Hned zavolám pana doktora.

Adrian i nadále stál u své ženy.

- Co se to děje? Proč neodpovídá?

- Někdy to tak bývá. Některé rodičky se během porodu stáhnou do sebe, odpověděla Cecilie.

Snažila se tvářit klidně, nedat najevo, jaká se jí zmocňuje úzkost. V hloubi duše však věděla, že dítě musí přijít na svět okamžitě.

- Zavolám Forsbergovi, obrátila se k Mette. - Dneska v noci má službu on. Zůstaneš tu, dokud nepřijde?

- Ano, zůstanu, přikývla Mette. - Ale bylo by dobré, kdybys tu mohla zůstat taky.

Mette má pravdu, rozhodně by tu měla zůstat, aby zjistila, co se děje. Zároveň si však byla vědoma toho, že ji volali i z pokoje číslo jedenáct. Ne, tohle není dobré. Kterým nastávajícím rodičům by měla dát přednost? Stefan Forsberg by měl dorazit každým okamžikem. Červené číslice poplašeně blikaly na znamení, že ji na pokoji číslo jedenáct potřebují. Nastávající maminka v tuhle chvíli už nejspíš rodí. Když od ní Cecilie odcházela, byla otevřená na devět centimetrů a měla silné porodní stahy.

Adrian si všiml, že pohlédla na hodiny.

- Nemůžete tu počkat, než dorazí doktor? vyhrkl prosebně.

Jejich pohledy se setkaly a Cecilie zavrtěla hlavou.

Už se rozhodla. Ve všem tom spěchu nebyl čas se dlouho rozmýšlet. Doufala, že se se Stefanem srazí ve dveřích, až bude z pokoje vycházet. A taky by měla zavolat Mie a zjistit, co se děje. Skutečnost, že postrádají hned dvě porodní asistentky, byla zneklidňující.

- Moc mě to mrzí, ale mám tam jednu maminku, která rodí právě teď. Sešlo se to všechno naráz. Ale Gisela je v pořádku a pan doktor tu bude každým okamžikem.

V nitru cítila napětí, které ji rvalo na kusy, svářily se v ní pochybnosti a úzkost.

- Jen co budu moct, vrátím se, slíbila Adrianovi, než spěšným krokem opustila místnost. - Všechno bude v pořádku.

- Jste si tím jistá?

Celé tělo jí napovídalo, že je Adrianova otázka opodstatněná. A že ho nic z toho, co mu právě řekla, neuklidnilo. Přesto odpověděla, jak musela.

- Jsem o tom přesvědčená.

Pak vyšla z místnosti, nechala za sebou zaklapnout dveře.

Teď je na řadě pokoj číslo jedenáct a ona si musí opravdu pospíšet.

VODA OLIZUJÍCÍ SKÁLY JAKO BY BYLA téměř černá. Vzduch byl ztěžklý vlhkostí a mokré listí na zemi představovalo pro cyklisty životu nebezpečnou past. Muž a žena, kteří se tu ruku v ruce procházeli, si však vychutnávali zdejší ticho a klid a jako obvykle probírali události uplynulého dne. Byla to pro ně procházka jako mnoho jiných, dávka čerstvého vzduchu před spaním.

Když došli k mostu, zastavili se. Muž navrhl, že už by se měli vydat zpátky domů, žena si chtěla ještě chvíli užívat svěžího večerního vzduchu. Vrátil se tedy oklikou po cestě podél pobřeží, proč ne? Sama tudy nechodila, cesty byly špatně osvětlené a před pár lety nedaleko došlo k přepadení. V jeho společnosti si však připadala v bezpečí.

Potkali postaršího pána se psem. Pokračovali dál, daleko od rušných ulic, mezi stromy. V létě se tu scházeli mladí lidé, bavili se tu až do rána, ale teď když se ochladilo a země byla mokrá a studená, nebyla tu po těchhle milovnicích flámů pod širým nebem ani stopa a park byl pustý.

Dorazili k omšelým kamenným schodům. Nechal ji jít před sebou, ona se však po pár krocích zarazila.

- Slyšel jsi to? zeptala se.

Ohlédl se, pátravě se zahleděl do tmy.

Bylo slyšet jenom vítr a šplouchání vody, z dálky sem navíc doléhal městský ruch.

- Ne. Tázavě se na ni podíval

- Znělo to jako lidský hlas, řekla.

Zůstali stát a nehýbali se, pozorně poslouchali.

- Ba ne, prohlásil po chvíli. - To se ti jenom něco zdálo.

Bylo to možné. Větve stromů tiše povrzávaly ve větru, jinak bylo ticho.

Obrátila se a chtěla pokračovat v cestě.

Vtom se to ozvalo znovu.

Nezřetelný zvuk, možná ne víc než dlouhý vzdech.

Přicházel zdola, od malé lávky spojující dvě různé části parku. Před chvilkou to místo bez povšimnutí přešli, teď si však pospíšili nazpátek.

Uviděli ji oba ve stejnou chvíli. Jednu nohu měla zkroucenou

v nepřirozeném úhlu. Bledý obličej rámovaly tmavé vlasy. Ruce měla rozhozené a byla napůl pohřbená pod listím. Pohnula se, ale oči neotevřela.

- Zavolám sanitku, prohlásil muž.

- Panebože, ona je těhotná.

Mladé ženě, která ležela v bezvědomí na zemi, se vyhrnul kabát a zakulacené břicho napovídalo, že se jeho majitelka co nevidět stane matkou.

Netrvalo dlouho a na místo dorazila sanitka a policie. Muž a žena nadiktovali policistům svá jména a pak se dívali, jak dívku, která stále nenabyla vědomí, nakládají zdravotníci na nosítka. Pak auta zmizela. Po chvíli byl park stejně pustý a prázdný jako předtím. Vítr mezitím omrzelo laškování s větvemi stromů a vydal se někam jinam.

NA POKOJI ČÍSLO JEDENÁCT UŽ BYL porod na spadnutí, a když se tam Cecilie vrátila, nastávající rodiče se vděčně rozzářili. Byli v místnosti sami, nebyla u nich ani pomocná sestra, a Cecilie se v duchu ptala sama sebe, kam se asi poděla.

Rychle si z přihrádky u umyvadla vzala plastové rukavice a navlékla si je. Co nevidět se má narodit další miminko, není čas nad něčím dlouze dumat.

- Jde to skvěle, prohlásila uklidňujícím tónem. - Až přijde další kontrakce, pustíme se do toho, bude stačit, když zatlačíte.

Nastávající otec stál u lůžka a povzbuzoval svou ženu, jak jen to šlo. Cecilie rodiče položila ruku na poševní hráz a lehce zatlačila. Kdyby porod probíhal příliš rychle, mohlo by dojít ke zbytečně velkému natržení.

- Tělo tu práci udělá samo, jenom se jím nechte vést, řekla a podívala se nastávající mamince do očí. - Při další kontrakci stačí, když budete jenom dýchat.

Jak porod pokračoval, vrátila se Cecilie v myšlenkách do pokoje číslo sedm ke Gisele a Adrianovi. Přemítala, jak to tam asi Mette zvládá, a doufala, že doktor Forsberg už dorazil. Nebylo dobré, že si připadala takhle rozpolcená. Snažila se soustředit na úkol, který měla před sebou.

- Prima, a teď už ho uvidíme, prohlásila, když přišla další kontrakce.

Objevila se dětská hlavička. Vypadala pomačkaně a poněkud zachmuřeně, byla pokrytá mázkem a krví. Zbývala už jen kratičká chvílička, než bude porod u konce. Děloha se cílevědomě stahovala a vzápětí už Cecilie držela v rukou teplé mokré miminko a v místnosti se ozval bublavý zvuk, který přešel v první nejisté zakňourání.

- A tady máme miminko, usmála se a položila zakrvácené dětské tělíčko novopečené mamince na nahou hrud'. - To je ale čípera!

A znovu je důležitější telefon než samotné dítě, stačila si pomyslet, když novopečený tatínek pořizoval jeden snímek za druhým a fotografoval svého potomka ze všech možných úhlů. Instagram, Facebook, Twitter... bylo tak snadné sdílet fotografie na sociálních sítích, aby mohl celý svět co nejdřív spatřit, jaký výsledek těhotenství přineslo.

- Skoro ani není potřeba žádný filtr, vykřikoval novopečený otec nadšeně! - Panebože, ta je ale hezoučká! Miláčku!

Měl v očích slzy, ale i přesto věnoval větší pozornost displeji mobilu než své právě narozené dceři.

V tu chvíli dorazila na pokoj nervózní a unavená pomocná sestra. Horlivě se omlouvala, že jí bylo zapotřebí někde jinde. Cecilie jen přikývla, tohle můžou probrat, až nebudou mladí rodiče v doslechu. Ve vzduchu se vznášelo napětí a jí se nechtělo nasazovat zbytečně ostrý tón hlasu. Srdce jí prudce bušilo a točila se jí hlava. Pořádně se nenajedla, za to, že si připadá tak vyčerpaná, nejspíš může pokles hladiny cukru v krvi. Teď však na jídlo není čas. Musí se ujistit, že na pokoj číslo sedm dorazila pomoc a že je situace pod kontrolou. Kolik mezitím uběhlo času? Forsberg už se o Giselu určitě stačil postarat.

Na chodbě před pokojem číslo pět vládl naprostý zmatek. Mia a Mette spěchaly na operační sál a vezly tam na lůžku Giselu, která byla bílá jako křída. Byl zde i anesteziolog. Adrian vypadal zoufale.

- Vy jste se k nám nevrátila, podíval se na Cecilii. - Ostatní přišli těsně před vámi.

- Musí se okamžitě provést císařský řez, ozvala se Mia, když s lůžkem projížděly kolem Cecilie. - Je tam nějaké větší krvácení.

Cecilie jí nestačila odpovědět. Informace, že Giselu postihlo krvácení, ji překvapila. Zahlédla Forsberga, že by se zdržel? Ale proč za něj v tom případě nezaskočil jiný lékař? Okamžitě ji zaplavil pocit viny a přála si, aby předtím od Gisely a Adriana neodešla. Porod na pokoji číslo jedenáct měl převzít někdo jiný, něco takového je přece normální. Všechno tam probíhalo v klidu, čtyři porodní stahy a dítě bylo na světě, maminku ani nebylo potřeba šít. Jenže takhle se uvažovat nedalo. Vždyť právě minulý týden jedno miminko během dlouhého a namáhavého porodu zemřelo. Ta žena už měla doma dvě děti, pro muže to však byl první potomek, vytoužené dítě z nového vztahu. Cecilie je oba musela utěšovat. Držela plačící maminku v náručí, potom stejně konejšila i tatínka. Občas nastaly okamžiky naprosté blízkosti, v nichž byly nejdůležitější lidská sounáležitost a vřelost. Ve zdravotnictví v podstatě nebyl prostor pro to, aby se někomu dlouze

projevovala účast, Cecilie však občas pocit, že je na všechno málo času, odsunula stranou.

Adrian měl namířeno na operační sál. Chytila ho za paži.

- Bohužel tu musíte zůstat, vysvětlila mu tiše.

- Proč?

- Tohle bude akutní císařský řez. Otec dítěte smí dovnitř, jenom když je zákrok plánovaný.

Dveře na operační sál se zavřely.

- Pojdte se mnou, vybídla Cecilie Adriana. - Bude lepší, když počkáte tamhle.

Chvilku zaváhal, ale pak udělal, co mu navrhovala.

- Snad pro mě přijdou, hned jak se to malé narodí, podotkl, když spolu šli do nedaleké společenské místnosti.

- Samozřejmě, odpověděla Cecilie.

HODINA MEZI PSEM A VLKEM UPLYNULA a začalo svítat, šedavé podzimní světlo se i dnes proměnilo v ráno. Cecilii skončila služba, nedokázala však sama sebe přesvědčit, aby šla domů. Místo toho dál seděla vedle Adriana na pohovce a snažila se na něj přenést vlastní klid. Ptal se jí, jestli by tam s ním nemohla zůstat, a ona věděla, že by to dělat neměla, nicméně cítila, že je za celou tu situaci svým způsobem odpovědná.

- Co jim tak dlouho trvá? ptal se jí Adrian znovu a znovu. - Neměl by být císařský řez rychlá záležitost?

Minuty se vlekly.

- Je to velká operace, ale všechno dobře dopadne, ujišťovala ho Cecilie profesionálním tónem. Když to říkala, byla si díky dlouholetým zkušenostem jistá, že je to pravda. Porodní oddělení v Severní nemocnici mělo ty nejlepší lékaře a ona jim neochvějně věřila. Forsberg patřil k naprosté špičce. Nastávající maminka mohla ztratit hodně krve, ale na takové kritické situace tu byli připravení.

Jenže život představuje riziko sám o sobě.

Ta slova jí bleskla hlavou, nevíтанá myšlenka prolétla kolem. Porodit dítě je zajisté určitá zkouška, ale není na tom nic chorobného, je to naprosto normální proces, kterým si ve Švédsku každý rok projdou statisíce žen.

- Povídejte mi o Francii, navrhla ve snaze přivést Adriana na jiné myšlenky.

- Vyrůstal jsem kousek od Paříže. Táta je Francouz, ale máma je Švédka a jako malý kluk jsem vždycky trávil léto s bratrance a sestřenicemi, řekl Adrian a bloudil pohledem kolem sebe.

- Když mluvíte, máte slaboučký přízvuk.

- To se na povrch dere francouzština, odpověděl Adrian.

- Jezdíte tam často?

- Promiňte, ale já se teď nedokážu soustředit.

Vypadal unaveně.

- To chápu. Ale musíte nám věřit, Adriane. Máme tu moc šikovné doktory. Porodnictví tady ve Švédsku je velmi bezpečné a spolehlivé. Tady na oddělení se ročně narodí čtyři tisíce dětí. Gisela je v dobrých rukou. Už brzy bude po všem a vy budete mít svoje děťátko u sebe.

- Ale co když něco není v pořádku? Gisela měla rodit až později.
- Některé děti se nenarodí v termínu, tak to prostě je.

Ale už i Cecílii začínalo připadat, že se operace příliš vleče. Mi-moděk zalétla pohledem k hodinám na stěně. Ručičky jako by stály na místě, ale přesto se pomalu a neúprosně sunuly kupředu. Vteřiny se sčítaly a měnily se v minuty. Provedení akutního císařského řezu by nemělo trvat déle než deset minut. Teď už musí být to malé venku. Cecílie cítila, jak jí najednou vyschlo v ústech. Mělo by to dobře dopadnout. Musí to dobře dopadnout.

Stiskla Adrianovi ruku. Jeho dlaň byla pořád stejně teplá, bylo to hřejivé teplo, které se špatně slučovalo s napětím, které z mladíka vyzařovalo. Adrian stisk ruky opětoval a pokusil se usmát. Znovu se na sebe podívali a Cecílii jako by jeho pohled přitáhl, i když se právě tomuhle snažila vyhnout. Uplynulá noc byla ošklivá, plná neklidu a obtíží, a Cecílie toužila po tom, aby se mohla vyspat. Její reakce je určitě čistě následkem únavy. Jen co se to malé narodí, poblahopřeje novopečeným rodičům a vyrazí domů.

Navzdory drásavému čekání byli ve chvíli, kdy se objevil doktor Forsberg, téměř nepřipraveni. Cecílie se snažila vyčíst porodníkovi z tváře něco jako ujištění, že je všechno v pořádku, on však místo uklidňujícího pohledu jen téměř neznatelně zavrtěl hlavou. Cecíliino nitro zaplavil chlad.

- Jak je na tom Gisela? vyhrkl Adrian, který okamžitě vyskočil na nohy.

- Myslím, že bude nejlepší, když půjdeme ke mně, vybídl ho doktor Forsberg.

Ať už nastaly jakékoli komplikace, všechno určitě dobře dopadne, opakovala si v duchu Cecílie, když spolu s Adrianem a doktorem Forsbergem vcházela do místnosti.

DOKTOR FORSBERG UPÍRAL NA ADRIANA VÁŽNÝ POHLED.

- Chlapečka se nepodařilo oživit, i když jsme provedli rozsáhlý zákrok.

Adrian ho bez dechu sledoval a slova jako by rozeznávala místnost ozvěnou.

- A Gisela? Jak je Gisele?

Kolem nich dunělo ticho.

Doktor Forsberg se nadechl.

- Gisela ztratila mnoho krve.

- Ale je v pořádku? Kdy můžu jít za ní?

Adrian neklidně bloudil pohledem po místnosti, jinak se však ani nepohnul. Rozkousal si dolní ret, všimla si Cecilie, rty má suché a rozpukané. Po tvářích se mu šířil stín strniště a pod očima se mu objevily namodralé kruhy.

- Gisela to bohužel nepřežila.

To sdělení přišlo jako nárazová vlna.

Adrian otevřel ústa, aby něco řekl, ale přes rty mu nepřešel jediný zvuk. Zapotácel se.

Pak mu ruce vyletěly k obličejí a z hrdla mu unikl výkřik. Prudce zavrtěl hlavou a rozvzlykal se.

- Ne, vyjekl. - Ne!

Cecilie natáhla ruku, dotkla se Adrianovy paže a očima se setkala s Forsbergovým pohledem. Porodník se tvářil sklíčeně a popotahoval si límec pláště. Zlehka zavrtěl hlavou. Sdělit někomu hluboce zarmucující zprávy bylo ze všeho nejtěžší a ne všichni lékaři v tom byli stejně zběhlí. Pro doktora Forsberga nebylo podávání zpráv o tom, že někdo zemřel, denním chlebem. Porodní oddělení patřilo v nemocnici k těm, kde se zpravidla sdělovaly zprávy dobré. Jistě, i tady občas došlo k nějaké tragédii, ale naštěstí jich bylo málo.

- Je mi to skutečně moc líto. Udělali jsme všechno, co bylo v našich silách. Opravdu všechno.

Cecilii zaplavil pocit, že se jí to jenom zdá. Kdyby se tak z téhle noční mury mohla probudit, kdyby mohla dokončit službu tak jako obvykle. Jenže ať dělala, co dělala, nacházela se stále v jedné místnosti s Adrianem, který právě ztratil milovanou ženu i dítě, jež spolu čekali.

- Krizový tým už je na cestě, dodal tiše Forsberg. - Dostane se vám pomoci, Adriane.

Adrian neodpověděl. Nebylo slyšet nic než pláč, který zněl jako kvílení. Zoufalství vyráželo na povrch v bolestných vzlycích. Cecilie nedokázala nečinně přihlížet. Vzala Adriana do náruče. Jako by utěšovala zoufale nešťastné dítě, které si nějak ublížilo. Adrian byl dospělý muž, v jejím objetí z něj však byl znovu malý chlapec. Snaha ukonejšit ho jí pomáhala zmírnit pocit bezmoci.

- Giselo, vzlykal. - Giselo. To není pravda. To nemůže být pravda.

Cecilie ho nepřestávala objímat, jemně ho kolébala v náručí.

Rameno měla mokré od jeho slz.

Ozvalo se zaklepaní. Do místnosti vstoupily dvě postarší dámy. Jedna z nich položila Adrianovi ruku na rameno. Cecilie se s ní povrchně znala: byla to psychologická poradkyně, ona a její kolegyně měli na starost pacienty, kteří prodělali nějaké trauma. Cecilie uvolnila objetí, teď bude mít Adrian pomoc, jakou potřebuje.

- Vážně už musíte jít? podíval se na ni.

- Ano, tak to bude nejlepší, odpověděla, ale v hloubi srdce si přála, aby s ním mohla zůstat.

Vyměnila si pohled s psychologickou poradkyní.

- Jste v dobrých rukou.

Slyšel vůbec, co mu říká? Nebyla si tím jistá.

Doktor Forsberg za ní vyšel na chodbu. Takhle skleslého a zachmuřeného ho ještě neviděla.

- Stefane, taková hrůza, vydechla Cecilie.

Přikývl.

- Někdy vstoupí do hry neznámé faktory, řekl a znovu se vrátil k svému profesionálnímu já. - Jako například sklony ke zvýšené krvácivosti. Nebo nějaká infekce. Ale ať už je to cokoli, je to samozřejmě strašné.

Ještě chvílku spolu hovořili a pak se rozloučili.

V šatně nikdo nebyl. Cecilie se posadila na lavici, neměla sílu se převléct. Nemohla odtrhnout pohled od chuchvalce prachu na podlaze, nohy měla ztuhlé jako klády. Obrysy všeho, co ji obklopovalo,

byly střídavě nezřetelné a naprosto ostré, hlavu měla plnou toho, co se v noci stalo. Stále slyšela slova doktora Forsberga. Rezonoval v ní šok. Adrianův žal. Cítila to všechno v celém těle. Sotva se zmohla na kloudnou myšlenku. Dívala se na své vlastní ruce, jako by to byly dva neznámé předměty. V uších jí hučelo, byl to jakýsi kovový zvuk, který jí byl matně povědomý. O Adriana se staral krizový tým, jí řekli, že má jet domů a vyspat se. Měla z toho smíšené pocity, ale šla.

Nakonec se vzchopila. Odemkla skříňku a přetáhla si erární polo-košili přes hlavu. Rozepnula si kalhoty a nechala je spadnout na zem. Oblékla si džíny a halenku. Byla cítit potem, ale to bylo to poslední, co by jí v tuhle chvíli dělalo starosti.

Měla pocit, jako by za Adriana byla svým způsobem odpovědná. Stávalo se, že si jako porodní asistentka s některými nastávajícími rodiči rozuměla lépe než s jinými, ovšem angažovat se takhle silně v problémech jednoho člověka rozhodně nebylo zdravé. Potlačila touhu vrátit se za Adrianem a zjistit, jak na tom je. Místo toho sjela výtahem do přízemí a cílevědomě vyšla hlavním vchodem ven z nemocnice. Adrian není její starost. Nic z toho, co se stalo, není její osobní záležitost.

Přesto se už dlouho necítila takhle mizerně.

Odcházela z nemocnice se srdcem ztěžklým obavami.

CECILIE SOTVA STAČILA USNOUT, když jí začal vyzvánět mobil. Napřed ji napadlo, že ho nechá zvonit, ale nakonec ji něco přimělo hovor přijmout.

- Tady Hermansson z *Večerníku*, ozval se jakýsi mužský hlas. - Získal jsem informaci, že dnes v noci při porodu zemřela jedna matka i s dítětem a že vy jste zřejmě měla tou dobou službu. Můžete mi povědět, co se stalo?

Cecilie otevřela ústa a vzápětí je zase zavřela. Jak dokážou tihle lidé z bulváru všechno tak rychle vyčenichat?

- Promiňte, je špatně slyšet, nerozuměla jsem, jak se jmenujete a co chcete, řekla, aby získala trochu času.

- Říká vám něco jméno Gisela Monfortová? Čtyřiaadvacitiletá žena, která měla u vás v Severní nemocnici porodit své první dítě. A teď jsou zjevně ona i její dítě po smrti a můj zdroj tvrdí, že jste tou dobou měla službu vy.

Jeho slova byla ochromující, zároveň jí však působila bolest. Okamžitě se přenesla zpátky v čas, znovu prožívala minuty, kdy Adrian tu smutnou zprávu dostal. Jeho tělo v jejím náručí, zoufalý výkřik následovaný pláčem, záchvěvy vzlyků. Bude snad Adrian nucen mluvit s lidmi z médií? Kdo jim ten tip vůbec dal? Před očima se jí střídaly různé tváře: doktor Forsberg, Mette, Mia, Susanne... Ne, nikdo z kolegů na oddělení to být nemohl, nikdo z nich by to přece novinářům vědět nedal, nebo ano? V šeru ložnice jako by se míhaly rudé záblesky. Cecilie si dávala s odpovědí načas a horečně přemýšlela. Ne, samozřejmě že jim nemůže nic říct. A ten novinář to dobře ví. Přesto to zkouší.

- Musím vám připomenout, že jsme vázáni slibem mlčenlivosti, prohlásila a jenom doufala, že to zní tak přísně, jak měla v úmyslu. - Pokud máte nějaké otázky, můžete se obrátit na naši vrchní porodní asistentku.

Novinář nespokojeně zamručel.

- No ano, jistě, ten váš zatracený slib mlčenlivosti, já vím, ale i tak mi přece můžete být schopná něco říct? Jak je možné, že jste včas nereagovala, když jste zjistila, co se děje?

Neměl v úmyslu to hned po prvním pokusu vzdát. To ostatně lidé od tisku nedělali nikdy.

- Nevím, odkud jste tu informaci získal, ale jako novinář byste měl vědět, že vám k vaší otázce nemůžu říct vůbec nic. Ještě jednou vám musím připomenout slib mlčenlivosti, který nám brání poskytovat informace o pacientech, řekla unaveně. - A teď mě omluvte, musím zavěsit.

- Počkejte, zaprosil. - Ale byla jste u toho, že ano? Měla jste dnes v noci službu?

- Bez komentáře.

- Beru to jako přiznání. Hodlám napsat, že odmítáte odpovídat na otázky, Cecilie Lundová, a je vám určitě jasné, že tohle vám ani vaši nemocníci moc popularity nepřinese. Od chvíle, kdy se ta zpráva objevila na internetu, nám volá spousta rozrušených lidí, které zajímá, co se vlastně stalo, a kteří se nám svěřují s vlastními traumatickými zážitky spojenými s porodem. Byla jste dnes v noci ve stresu, Cecilie? Udělala jste chybu? Když neprotestujete proti škrtnutím ve zdravotnictví, znamená to, že současnou situaci schvalujete.

Ceciliein unavený mozek nemohl pochopit, jak jí ten člověk, pro všechno na světě, může klást za vinu ekonomická rozhodnutí politiků. Ona přece nemůže za to, že porodní asistentky dřou jako mezci za mizerné platy a nemají ani pořádnou přestávku, aby si mohly dojít na záchod. Ona přece v krajském zastupitelstvu není, nepřijímá rozhodnutí, která znamenají zhoršení pracovních podmínek zaměstnanců všech nemocnic ve městě, což má za následek sníženou bezpečnost pacientů a méně kvalitní péči.

- Teď vám tak docela nerozumím, poznamenala chladně. - Chcete tím říct, že já, porodní asistentka, jsem zodpovědná za to, jak vypadá situace v porodnictví?

- Nedělejte hloupou, odsekl reportér nadřazeně. - Zemřela ta matka a její dítě kvůli vám? Ať už za tím jsou škrty v rozpočtu nebo ne? Někdo by se za to měl zodpovídat.

- Jak už jsem řekla, musíte se obrátit na naši vrchní porodní asistentku nebo na vedení nemocnice, opáčila Cecilie. - Já už vám nemám co říct. Sbohem.

Slyšela jeho zmatené protesty, ale už jeho argumentům nevěnovala pozornost. Místo toho zmáčkla tlačítko pro ukončení hovoru, zavřela oči a zůstala nehybně ležet s telefonem v ruce. Tělem se jí šířil

nepříjemný chlad. Stoupal od prstů na nohou výš, přes stehna a břicho nahoru k hrudníku, do paží, do spánků, do kořínků vlasů. Nedokázala myslet na nic jiného než na Adriana. Věřil jí a ona mu slibovala, že všechno dobře dopadne. Povíдали si o Francii a Gisela zatím umírala. V myšlenkách byla zpátky na porodním oddělení. Ten osudný film se jí odvíjel před očima znovu a znovu. Jak jí Adrian dohonil na chodbě. Jeho očekávání, které se mísilo s úzkostí. Jak jí Mette sdělila, že něco není v pořádku, že jí to dělá starosti. Vzpomněla si i na řádnou porodní asistentku Miu, která tam měla být a nebyla. Vždycky tu byl někdo jiný, kdo mohl v případě potřeby zaskočit, tentokrát zavolali Cecilii, ale ani ona nemohla u nastávající maminky zůstat... Nepříznivé faktory se vršily jeden na druhý. Vybavila se jí Gisela na porodním pokoji, jak se svým způsobem uzavřela do sebe, znehybnělá bolestí. I Cecilii v tu chvíli přepadl jakýsi intuitivní strach, to se ovšem stávalo i zkušeným porodním asistentkám.

Kdo to dal vědět *Večerníku*, se nepodaří zjistit – pokud to tedy vůbec byl někdo z personálu. Z Gisely a dítěte se stanou dvě položky ve statistice matek a dětí, které nepřežily porod. Ve Švédsku to ročně bylo v průměru pět žen. Pravděpodobnost, že se něco takového stane právě v době, kdy měla službu Cecilie, byla mikroskopická.

Mezerou mezi roletami a zdí do místnosti pronikalo dopolední světlo a naznačovalo, že tenhle den nabídne ve vši té šedi i záblesk sluníčka. Cecilie už nedokázala znovu usnout.

Potřebovala si promluvit s někým z porodního oddělení. Zatelefonovala Tatianě na přímou linku. Obsazeno. No samozřejmě. U vrchní porodní asistentky se dnes pochopitelně žhaví telefony. A tak místo toho zavolala Gunille. Její kolegyně a kamarádka má dnes přece volno. Cecilie jen doufala, že telefon vezme.

– No ne, ahoj, ozval se okamžitě Gunillin veselý hlas. – Já myslela, že ležíš v posteli a spíš, copak tys neměla v noci službu?

– Ale ano, měla, odpověděla Cecilie. – Ani si neumíš představit, jak strašnou noc mám za sebou.

– Ale ne! Co se stalo?

– Jedna rodička dneska ráno zemřela a její dítě taky. A já zůstala v nemocnici a utěšovala tatínka. Byl to hodně mladý kluk a samozřejmě se úplně složil.

- Bylas u toho, když se to stalo?

- Dělalí jí akutního císaře, já měla na starosti jinou maminku. Ale tenhle nastávající tatínek hrozně stál o to, abych se o ně starala právě já, viděli mě se ženou v televizi... Seděla jsem tam s ním a teď je mi mizerně. Jako by se z něj stal můj kamarád, kterému bych ráda pomohla. Když teď přišel o rodinu.

Gunilla její vyprávění pozorně vyslechla.

- Nesmíš si myslet, že je to tvoje vina, řekla potom. - Nevyčítej si to, prosím tě.

- Nemůžu to pustit z hlavy. Víím, že si to moc beru, ale připadá mi, jako bych za něj byla zodpovědná.

- Za toho tatínka?

- Ano. Jmenuje se Adrian. Obdivoval mě a teď mě bude nenávidět.

- To je možný. Může tak reagovat na šok. Ale určitě má rodinu a přátele, kteří mu budou oporou. Chystá se na dnešek v nemocnici nějaký sezení, kde byste to všechno probrali, abyste se s tím dokázali líp vyrovnat?

- Doufám, že ano, odpověděla Cecilie. - Ale zatím se ke mně nic nedoneslo.

- Jestli to zvládneš, bylo by fakt dobrý tam jít, pokračovala Gunilla. - Měla bys přijmout veškerou pomoc, kterou ti nabídnou. Je důležitý, aby se člověk neupínal na jednotlivý události a osoby, to přece víš.

Cecilie si povzdychla.

- Mám dojem, že už jsem se na to upnula. Nemůžu myslet na nic jiného. A rozhodně nijak nepomáhá, že se o tom všem teď bude psát v novinách.

- To chápu, kočičko, odpověděla Gunilla. - Ale teď se každopádně zkus trochu prospat, jestli můžeš. Nejspíš máš před sebou pěkně dlouhej den. Když budeš chtít, můžeš mi kdykoli zavolat.

- Díky, jsi zlatá, odpověděla Cecilie.

Ukončila hovor a zůstala ležet na zádech s mobilem na prsou.

MARIE VŽDYCKY PO RÁNU ZE VŠEHO nejdřív sáhla po mobilu a podívala se na Twitter, Instagram a Facebook, potom přešla na internetové stránky různých bulvárních novin. Bill na tom byl stejně. Dělal si ze svých zlovyků legraci, pokoušeli se téhle závislosti zbavit, ale znovu a znovu jí podléhali. A u dětí to bylo to samé, kluci sociálním sítím naprosto propadli. Když seděli při jídle u stolu, esemeskovali si s kamarády, natáčeli kratičká videa, vzájemně si je posílali a smáli se jim, hráli hry. Starší syn si dokonce do mobilu nainstaloval aplikaci, díky které se mohl okamžitě podívat na nejnovější novinové titulky.

Ani dnes ráno nenašla na Twitteru nic, co by stálo za pozornost. Instagram byl plný obrázků podzimního listí a šálků kávy, na Facebooku se v profilu jednoho z kolegů status „Ve vztahu“ změnil na „Nezadaný“. Marie toho člověka i jeho partnerku znala jenom povrchně, tak oni se dnes v noci rozešli? Nenápadně se podívala na Billa, který ještě spal. Nedokázala si představit, jak by žila bez něj. Tedy ne že by mezi nimi byla nějaká zvláštní vášeň, ovšem nakolik ona vlastně nějakou vášeň potřebuje? Lidé mluví o vášni a stěžují si, že se se svým protějškem nudí, vztahy se rozpadají jako na běžícím pásu. Stačí se podívat na její dvě sestry. Cecilie i Susanna teď žily samy, bez manžela. Marie se zachvěla. Odmítá se stát dalším přírůstkem v zástupu rozvedených. Nějaké chvilkové uspokojení v opilosti, bezvýznamný flirt, uspěchaný sex s náhodnou známostí za tohle rozhodně nestojí. Několik jejích kamarádek mluvilo o tom, jak přes Facebook flirtují a posílají si s někým zprávy s erotickým obsahem. Bylo snadné do toho spadnout. I Marii někdo takhle oslovil, ale ona podobné návrhy odmítala nebo přijatou zprávu prostě ignorovala. Bill dostával obrovské hromady e-mailů a různých návrhů, byl přece celebrita známá z televize, moderátor se svou vlastní talkshow. Marii ale ani nenapadlo na něj žárlit, dobře věděla, jak si se svým manželem stojí. Byla si Billem jistá. Naprosto jistá.

Něco podobného by však sotva mohla tvrdit i o své práci. Od konce července, kdy vedení vydavatelství F Publishing vypustilo onu bombu oznámením, že se *Magazín F*, vymodlené dítě její matky Christiny, kde teď pracovala i ona, možná zruší, ji trápila stísněnost a nervozita. Ani Christině se nevedlo nejlépe, situace v mediální branži byla

nejistá a neustále se mluvilo o tom, že končí éra tištěných novin a časopisů a že se teď všechno bude odehrávat na internetu. Nebyl však dostatek peněz na financování žurnalistů a velké redakce. Teď na tom byli opravdu špatně. Vedení dospělo k závěru, že jsou ohroženy i další tiskoviny a ano, dokonce i celé vydavatelství. Christina se pokoušela argumentovat tím, že *Magazín F* čtou hlavně věrné čtenářky starého typu, které nemají velký zájem studovat vzory na pletení či číst recepty na miniaturních dotykových displejích, nicméně pánové z vedení si většinou jenom pohrdavě odfrkli. Christina je šikovná a báječná a zatím se jí do značné míry daří udržovat konstantní prodej. Nyní však časopis přichází o předplatitele a klesá i počet lidí, kteří si kupují jednotlivá čísla. Ocitli se v situaci, kterou je nutno akutně řešit, letošní podzim znamená jakousi zkoušku ohněm, v níž Christina bojuje o to, aby *Magazín F* přežil. Když Marie přicházela do redakce, a dokonce i když později odcházela domů, svíral se jí žaludek. Obrovský nápor práce na ni těžce doléhal. Několik kolegů a kolegyně už dostalo výpověď a nálada v redakci byla pod bodem mrazu.

V internetovém prohlížeči si otevřela stránky *Večerníku*. „DNES V NOCI NA PORODNÍM ODDĚLENÍ ZEMŘELA MATKA I JEJÍ DÍTĚ“, zazářila na ni z displeje tučná černá písmena. Na obrázku k článku byl zachycen vchod Severní nemocnice.

Marie se dala do čtení. Neměla snad tou dobou službu Cecilie?

Když text posunula dál, objevila se sestřina fotografie.

A podtitulek rozhodně nebyl nijak milosrdný:

„PORODNÍ ASISTENTKA BUDE MOŽNÁ POHNÁNA K ZODPOVĚDNOSTI“.

JOHN SI NA SVŮJ NOVÝ ŽIVOT POŘÁD JEŠTĚ NEZVYKL. Nebylo mu jasné, kdy se mu to podaří, tedy pokud se mu to vůbec někdy podaří. Navíc se zachoval jako zbabělec, zvolil si tu nejsnazší cestu. Natáhl ruku a dotkl se teplého těla, které leželo vedle něj. Měkká linie zadečku pod dlouhým tričkem. Sunul ruku dál po hebké pokožce prohřáté nočním spánkem. Křivka pasu, lehce vystupující žebra. A ona na něj reagovala, přisunula se k němu blíž. Bylo časné sobotní ráno. Děti ještě spaly, dokonce i Ellen byla zticha. Přesto neměl, když se své přítelkyně dotkl, žádné postranní úmysly, byl to spíš jakýsi reflex. Ne počítal s tím, že si to druhá strana vyloží jako milostný návrh.

Překulila se k němu. Byla překvapivě vzhůru a svěží, rozkročmo se na něm usadila a přetáhla si tričko přes hlavu. Políbila ho, vklouzla mu prsty do vlasů. Ranní erekce ještě zesílila. Ještě si na to nezvykl, takže ho to pokaždé, když se to stalo, znovu překvapilo. Jsou teď spolu. Nike úžasně hladce vstoupila do jeho života, vklouzla na uvolněné místo. Děti ji koneckonců znaly, jako asistentka u něj pracovala už dlouho. A ona bez problémů přijala jeho velkou rodinu, prostě se stala její součástí. A miluje ho. Ztraceně, ona ho doopravdy miluje, dala mu jasně najevo, že o něj stojí.

Teď mu zasténala do ucha, olízla mu ušní lalůček, dobře ví, že ho to šíleně vzrušuje. Dotkla se ho jazykem, tvář mu ovanul její hřejivý dech. Je tak teplá a vlhká, tak rozkošnický se mu oddává. Vzala ho za ruce a přitiskla mu je k posteli. Její dlaně na těch jeho. Její nahá ňadra se mu tiskla k hrudnímu koši. Vyhladovělost. Kousek se na něm posunula a on do ní vstoupil, byl obklopen vřelou měkkostí. Cecilie poránu o milování většinou nestála. V mysli se mu vynořila vzpomínka na vlastní selhání. Zavřel oči, líbal Nike a víčka měl přitom pevně semknutá. Probouzela v něm chuť na sex, jestlipak vůbec ví, jak silný účinek na něj má? Co na tom, že si není vřdycky stoprocentně jistý, zda jsou naladěni na stejnou vlnovou délku? Co na tom, že nechápe její hudební vkus. Jejich těla se k sobě dokonale hodí, i když si jinak jsou zkušenostmi na míle vzdálení. Nike není Cecilie, ale nezbývalo mu než připustit, že po sexuální stránce jim to klope. Vzrušovala ho, to nemohl popřít, probouzela v něm žádost. A pokud bude dál pokračovat tímhle tempem, John za chvíli dospěje k vyvrcholení.

- Sakra, zašeptal. - Počkej...

Právě když příjemné pocity užuž přecházely v nezadržitelnou explozi, otevřely se dveře a v nich stála Grétka s Ellen v náručí. Těžké nemluvně viselo starší sestřičce podél těla jako pytel brambor.

- Já ji upustím, tati, vyjekla Grétka. - Ona se poblinkala!

Nike se bleskurychle odkulila stranou a přetáhla přes sebe deku, John se zakryl, jak jen to šlo. Do háje! Kolik toho Grétka viděla? Nejspíš skoro všechno. Ve spáncích mu tepal adrenalin a penis mu ochabl.

Rychle si omotal deku kolem těla a vyskočil z postele, málem zakopl o tenisky, které někdo nechal u postele. Nejspíš on sám, ale i tak se v něm teď napětí mísilo s podrážděním. Hezká chvílka byla pryč a on si připadal hloupě a také se před svou prostřední dcerou styděl.

- Broučku, já myslel, že spíte.

- Jenže já nespala! A slyšela jsem, že vy dva jste taky vzhůru!

Grétka se podívala na Nike, která zůstala v posteli.

- Ahoj Nike, zavolala na ni. - Budeš dneska s náma?

- Ano, měla jsem to v úmyslu, odpověděla Nike.

John se otočil. Grétka už měla namířeno do postele, přímo k Nike pod deku.

- Jé, a nemohli bychom teda pít čokoládový koláčky? A jít do kina? Prosím!

Zbytek jejich rozmluvy John neslyšel.

S Ellen na ruce vyrazil do koupelny, druhou rukou si přidržoval pokrývku omotanou kolem těla.

Bylo od něj bláhové a hloupé, když si namlouval, že by snad v době, kdy jsou děti u něj, mohlo sobotní ráno probíhat nějak jinak. Zřejmě se nikdy nepoučí.

GUNILLA MLUVILA KLIDNĚ, POVZBUZOVALA JI, prohlásila, že Cecilie samozřejmě žádnou chybu neudělala a že lidé z bulváru jsou banda pitomců. Cecilii její slova ale moc neutěšila. Naopak se jí vybavily další případy, kdy porod skončil smrtí. Někdy zemřelo dítě, někdy matka, sem tam i oba. Ještě nikdy však k tomu nedošlo v její přítomnosti, když měla ona službu. Před pár lety stanul jeden lékař před soudem a přišel o licenci. Cecilie si ten případ pamatovala i s podrobnostmi, na rozšiřujícím kurzu probírali studii na toto téma. Maximální doba, po kterou se může při porodu používat vakuumextraktor, je dvacet pět minut. Při tomto konkrétním porodu nasadil lékař porodní zvon celkem jedenáctkrát, takže dítěti způsobil krvácení do mozku a celou řadu dalších vážných zranění. Také rodička byla ošklivě potrhaná a personál utrpěl šok. Lékař však měl přesto poslední slovo, i když nastaly problémy. Jestlipak by v sobě ona sama našla dost síly a dokázala by protestovat, kdyby se někdy ocitla v podobné situaci a měla zrovna službu? Doufala, že ano.

Nečekala, že se úmrtí, ke kterým došlo dnes v noci, dostanou tak rychle do médií. Ne, Cecilie Lundová, ty za to nemůžeš, vykřikl jí znovu v hlavě slabý hlásek. Přesto se nemohla zbavit pocitu viny. Samozřejmě že za něco může. To ona, ona a nikdo jiný, se měla zachovat jinak. Zaplavila ji mohutná vlna nevolnosti.

Musí rychle udělat něco, čím by tu úzkost zahnala.

Právě když se na posteli posadila, znovu zazvonil telefon.

Byla to Tatiana.

- Cecilie? Svoláváme na odpoledne sezení, které by vám mělo pomoci, abyste se s tou tragédií vyrovnali. Bylo by dobře, kdybys mohla dorazit trochu dřív, samotné sezení začíná v pět. Zvládneš to? Tady vidím, že máš dneska v noci službu, kdybys chtěla, můžu upravit rozpis.

Cecilie bez rozmýšlení odpověděla:

- To není potřeba.

- Jsi si jistá? Jde to zařídit, víš?

- Jsem si jistá. Nastoupím službu jako obvykle.

- Tak dobře, odpověděla Tatiana a zavěsila.

Cecilie doufala, že už jí nikdo další volat nebude. Blesklo jí hlavou, že by sama mohla zavolat Johnovi. Vždycky, když se stalo něco

mimořádného, byl první, s kým si o tom promluvila, komu chtěla všechno vyprávět. Ještě nějaký čas potrvá, než si zvykne, že už s ním tohle spojení nemá.

Mobil o sobě dal znovu vědět.

Byla to esemeska z jakéhosi neznámého čísla. Když ji Cecilie četla, téměř zapomněla dýchat.

Musím s vámi mluvit. Mohla byste mi zavolat? Prosím, ozvěte se mi.
Adrian Monfort.

Cecilie zavřela oči a zhluboka se nadechla. Potom se protáhla, uvědomila si, jak má ztuhlá záda.

Odložila telefon na noční stolek. Jen ať si tam nějaký čas zůstane ležet.

Jak získal Adrian její číslo?

A co by mu měla odpovědět?

KDYŽ CECILIE VEŠLA DO KUCHYNĚ, Susanna stála u dřezu. Popřála mladší sestře dobré ráno a zeptala se jí, co se děje, že je vzhůru už takhle brzy. Cecilie jí vylíčila, co ji v noci potkalo.

- Ještě nikdy jsem nic podobného nezažila, dodala s povzdechem a posadila se ke kuchyňskému stolu. - Neustále myslím na to, že mi mělo dojít, že něco není v pořádku. Tedy víc než obvykle.

- Přejde mi, že to byla obrovská směla, jestli se to tak dá říct. A ty jsi na sebe hrozně přísná, moje milá. Zodpovědnost za všechno, co se na porodním oddělení přihodí, přece neleží jenom na tobě. Nesmíš si všechno nakládat na svá bedra.

- Neměla jsem zrovna od téhle dvojice odcházet, neměla jsem dát přednost jiné. Ten novinář, co mi volal, zněl, jako bych za tu tragédii mohla já.

Susanna si povzdychla.

- To je hloupost. Oni se vždycky snaží najít někoho, na koho by to mohli hodit. Nemůžeš přece myslet vážně, že si kvůli tomu, co ten chlap plácal, budeš dělat výčitky?!

- Jenže co když to opravdu byla moje vina, co když k tomu, že ta žena a její dítě zemřely, vedlo právě moje rozhodnutí?

- To si nedokážu představit, zavrtěla hlavou Susanna.

- Máme tak hrozný nedostatek personálu, postěžovala si Cecilie.

- A přitom všichni chtějí rodit u nás. Letos se v Severní nemocnici zaregistrovalo osm tisíc nastávajících maminek, jenže my můžeme zvládnout maximálně čtyři a půl tisíce porodů. A ti nahoře přesto lakotí s úvazky. Dneska v noci měly navíc dvě porodní asistentky zdravotní problémy. Ti, kdo tvrdí, že je ohrožena bezpečnost pacientů, mají pravdu. Možná bych měla dát výpověď.

Susanna se na ni překvapeně podívala.

- Co to povídáš?

Cecilie pokrčila rameny.

- Vyčerpává mě to. Dnešní noc byla poslední kapka. Jestli si ze mě teď noviny navíc udělají obětního beránka, vážně nevím, kolik toho ještě vydržím. Mám pocit, jako bych neustále visela nad propastí. Píchá mě u srdce a vůbec se nešetřím, jak bych měla. Vždyt víš.

- Hm. Víím, a snažím se ti pomáhat, jak to jenom jde. Teď si vypij kávu. Musíš dostat do žaludku nějakou snídani.

Susanna rozkrojila celozrnnou housku, namazala obě poloviny máslem a dala na ně pár plátků čedaru a několik kousků rajčete. Pak postavila talíř s houskou před Cecilii.

- Díky. Jsi moc hodná.

Cecilie pohládila sestru po ruce a zakousla se do obložené housky. Susanna jí skutečně hodně pomáhala, nechala ji bydlet ve své vile a nevzala si od ní za nájem ani öre. Naopak sestře vařila a platila úklidovou firmu, která udržovala dům v pořádku. Vypomáhala Cecilii s Ellen, a když bylo zapotřebí, ochotně malou pohlídala. Susannin bývalý manžel Thomas si na dům nedělal nároky, odstěhoval se a řekl jí, že v otázce majetku nehodlá vyžadovat na milimetr přesné spravedlivé dělení.

- V televizi teď běží zprávy, podívala se Susanna na hodiny. - Podíváme se na ně?

- Nevím, jestli k tomu seberu dost odvahy, odpověděla Cecilie.

- To víš, že ano.

Podánilo se jim televizi zapnout přesně ve chvíli, kdy se mělo hovořit o tragédii z uplynulé noci. „Dnes večer vystoupí ve zvláštním pořadu o nebezpečích ve zdravotnictví mimo jiné i ministryně zdravotnictví Erika Wennerbergová a spolu s ní také vrchní porodní asistentka ze Severní nemocnice Tatiana Něizvěstnaja a Monica Lindskogová z krajského zastupitelstva. Nenechte si to ujít,“ dodal moderátor.

- No výborně, takže se chystá debata, podotkla Susanna.

- Podle mě je to příšerné, povzdychla si zoufale Cecilie. - Nemůžu na ty nešťastné dva lidi přestat myslet. Oba byli tak mladí, měli celý život před sebou. A pak se to najednou během pár hodin všechno zhroutí. Měli mít rodinu. A teď ten nastávající tatínek zůstal sám. Jeho žena je po smrti. Jejich dítě zemřelo. Čekají ho dva pohřby.

Ceciliiiny oči se zalily slzami.

- Seděla jsem tam s ním a utěšovala jsem ho. Věřil mi. Znovu a znovu se mě ptal, jestli všechno dobře dopadne, jako kdyby měl tušení, že... Zhroutil se mi v náručí, Susanno.

- Já tě chápu, koneckonců jsi taky jenom člověk... Ale přesto si to nemůžeš takhle brát. Nebyla to tvoje vina, jenom jsi tam v tu chvíli

náhodou byla. Jsi strašně unavená, dodala Susanna věcně. – Dobře víš, že když někdo pracuje ve zdravotnictví, jsou s tím spojena určitá rizika. To ti přece nemusím vykládat.

– Jenže je to hrozně nepříjemné, zvláště když člověk ví, jak jsme na tom ve Švédsku s úmrtností při porodu, podotkla Cecilie. – Pravděpodobnost, že zemře matka i dítě, je jedna ku miliardě.

– Přesto se to může stát. A také se to stává. Když má někdo smůlu. Cecilie dopila kávu, vstala od stolu a odnesla šálek do dřezu.

– Moc bych si přála, aby se to nikdy nestalo.

– Samozřejmě. Jenže teď je situace taková, jaká je. Když si to budeš dávat za vinu, ničemu tím nepomůžeš.

Cecilie si povzdychla.

– Každopádně bych si asi měla zkusit trochu odpočinout. To sezení v nemocnici nezačne dřív než v pět.

– Ano, odpočiň si, přikývla Susanna. – Já to tu uklidím. Snaž se uvolnit, jestli máš dneska celou noc pracovat, musíš se ještě trochu vyspat.

Cecilie si lehla do postele a přitáhla si peřinu až k bradě. Kradmo pohlédla na mobil na nočním stolku. Když vůbec neodpoví, bude to hrozně nezdvořilé. Adrian je člověk, který jí zkrřížil cestu, a v tuhle chvíli je v šoku.

Když telefon zapnula, zjistila, že jí Adrian mezitím napsal ještě další esemesku.

Potřebuju s vámi mluvit. Zavolejte mi.

Začala psát odpověď.

Pak se zarazila. Všechno, co ji napadalo, jí připadalo nevhodné.

Co mu může napsat, aby ho to dokázalo utěšit? Ten chlapec nejspíš potřebuje někoho, na kom by si mohl vylít vztek. Hledá obětního beránka. Co když ji nenávidí?

Je mi to líto, Adriane.

To zní hrozně chladně.

O čem si chcete povídat, Adriane?

To zní přezíravě. Hraničí to s arogancí.

Jsem tady, Adriane.

Dotěrné, přihlouplé, prostoduché.

Co mu pro všechno na světě má napsat?

Nakonec napsala to, co jí vytrysklo přímo ze srdce:

Milý Adriane, je mi hrozně líto, co se stalo. Chápu, že cítíte potřebu si se mnou promluvit, ale jste si jistý, že je to dobrý nápad? Musím se teď snažit trochu odpočívat, protože mám v noci další službu na porodním oddělení. Ale jestli se mnou chcete mluvit, můžu se vám pokusit zavolat později odpoledne. Cecilie.

Zmáčkla tlačítko pro odeslání dřív, než stačila zprávu podrobněji zkoumat.

Odložila mobil, aniž čekala na odpověď.

Najednou na ni padla únava, víčka se jí sama zavřela.

Měla pocit, jako by se řítila do temné šachty.

BYLO TO UŽ DÁVNO, CO SI CHRISTINA NAPOSLEDY pořádně užila víkend, a těšila se, co ve všech těch hodinách volna, které jí v sobotu a potom i v neděli čekají, podnikne. Teď už jí víkendy žádné potěšení nepřinášely, ba právě naopak, táhly se donekonečna jako něco hrozivého, jako připomínka, že se už brzy ocitne v zajetí věčné dovolené. Uvědomovala si, jak se její tělo probírá k životu, a přitom vzpomínala, co se jí v noci zdálo. Do spánku se jí vkrádaly noční můry, házela sebou na posteli tak divoce, že probudila Larse-Åkeho. Vypytával se jí, co se děje, ale ona ho nedokázala do úzkosti, kterou za úsvitu prožívala, vtáhnout.

Od onoho letního dne, kdy vyšlo najevo, že jejímu časopisu hrozí zrušení, se cítila pod psa. Snažila se tvářit, že se nic neděje, pravda však byla taková, že si připadala, jako by byl v sázce celý její život. Tak úzce byla propojená se svou kariérou. Bylo něco docela jiného ztratit pevnou půdu pod nohama, dokud byl člověk mladý, v té době tu vždycky byla další šance, další možnosti. Jenže jak má začínat znovu žena, která překročila pětadesátku a vyřadili ji ze hry, vyšachovali ji? Vždycky si najdeš něco nového, utěšovala samu sebe, ale neznělo to nijak zvlášť přesvědčivě. Naopak, začala mít dojem, že na ni všichni zapomněli, že o ni nikdo nestojí.

Rozhlédla se po místnosti, připadalo jí, že na ni stěny padají. Co když o všechno přijde? Co když ztratí svůj milovaný domov, co když se bude muset přestěhovat do nějakého menšího bytu daleko od centra? Christina už se viděla, jak jde na nákup do samoobsluhy, jak stojí mezi regály a vybírá si konzervy, zatímco utahaná prodavačka schlíple sedí u kasy. Jak živoří v nějakém zapadákově, kde už ji nikdo nezná. Nejspíš začne znovu pít. Bude z ní sklíčená důchodkyně v obnošeném kabátě a ošuntělých botách. Šedivé vlasy, žádné peníze na vyhlazení vrásek na čele. A pak už ji čeká smrt.

Čas od času prožívala Christina období, kdy už si ani neuvědomovala, že je „čistá“, že nepije, poslední měsíce však měla dojem, že jí něco schází. Trhlina v její duši se rozšiřovala a volala po tom, aby jí nějak zaplnila, nejlépe nějakým tišícím prostředkem z láhve s pestrou etiketou. Dřív to bývalo snazší. Při sebemenším neúspěchu si mohla nalít skleničku vína, dát si konejšivý doušek, cítit, jak se jí tělem

šíří teplo. Štiplavá tekutina jí vklouzla do krku, temnota se na chvíli rozptýlila. Byla to sice jenom chemická úleva, nicméně jí pomáhala zvládat život. Tenhle lidský mozek, který neustále pracuje na plné obrátky... Schopnost vytvářet si katastrofické scénáře z věcí, které ji děsí, ji už unavovala.

Nikdo mě nezná, pomyslela si, když se dívala na spící postavu vedle sebe. Lars-Åke k ní byl otočený zády, pramínky vlasů mu přechušovaly přes okraj pokrývky. Zlehka odechoval, vzduch mu v nose tiše pískal. Dokonce ani on netuší, co se v ní děje. Ani on, její životní partner.

A její dcery, Susanna, Cecilie, Marie? Ano, má je moc ráda, opravdu je miluje. Ale i před nimi se tváří, že se nic neděje. Je jejich matka. A už je zklamala. Nesmí je zklamat znovu.

Zhluboka se nadechla.

Najednou jí bylo jasné, s kým si musí promluvit. S osobou, kterou zanedbávala, kterou hluboce milovala, ale která pro ni byla až příliš často zdrojem výčitek svědomí. Člověk v sobě vždycky má to nejzákladnější, svůj prapůvod, přemítala, když vstávala z postele. Možná je to to jediné, co mu zůstane, když všechno ostatní padne.

KDYŽ SE CECILIE VZBUDILA, den už se přehoupl do odpoledne. Od chvíle, kdy Adrian přišel o svou rodinu, ještě neuplynulo ani čtyřicet hodin. Prožívá teď hluboký zármutek. Překvapilo ji, že jí vůbec dokázal napsat esemesku. Nejspíš dostal nějaké prášky na uklidnění. Doufala, že je obklopen lidmi, kteří ho mají rádi. Zármutek způsobuje fyzickou bolest, ale může se projevit i tím, že se člověk uzavře před světem a uchýlí se do jiné reality. Téměř neměla odvalu podívat se na mobil. Pro Adriana už nemůže udělat nic. Vůbec nic.

Jenomže i když se ze všech sil snažila na Adriana a Giselu nemyšlet, pořád tu byli. Znovu měla před očima Giselinu bledou tvář, tvář mladé ženy, která neměla možnost prožít si štěstí spojené s mateřstvím. Zavřené dveře operačního sálu. Krvácení, které se nepodařilo zastavit. Dítě, které se narodilo mrtvé. A Adrianovo následné zhroucení. Jak jí plakal na rameni.

To dnešní sezení mi snad pomůže se s tím vyrovnat, říkala si, když stála ve sprše a nechávala své tělo probouzet pod pramínky teplé vody. Ale když se utírela a nanesla si na pokožku tělové mléko, ze zrcadla v koupelně na ni i nadále hleděla jakási neznámá osoba s prázdným pohledem. Musela se na sebe dlouho dívat, aby skutečně poznala své oči. Cecilie Lundová, zašeptala téměř neslyšně. *Haló, dobré ráno, děvče. Tvůj život se odehrává tady a teď. Haló, tady je Země.* Tohle jí občas říkaly děti, když si všimly, že je duchem nepřítomná. Teď měla pocit, jako by ta slova ani nepoznávala.

Adrian na její esemesku odpověděl, zjistila, když nakonec přece jenom vzala do ruky mobil, aby si ho uložila do kabelky.

Díky, že jste mi odpověděla. Zavolejte mi, až budete mít čas.

Neznělo to nijak hrozivě. Bála se, že to bude horší.

Okamžitě si připadala klidnější.

Možná si s ní Adrian jenom potřebuje popovídat.

Koneckonců byla u toho.

Zavolala mu, jen co se usadila v autobuse. Okamžitě to zvedl, jako by už čekal s telefonem v ruce.

- Cecilie?

- Adriane.

- Díky, že jste zavolala.

Jeho hlas zněl velmi napjatě, velmi stroze, jak si mohla namlouvat, že to bude jinak? Samozřejmě že se na ni zlobí. Zalitovala, že mu vůbec volala. Co mu má říct? Sotva se ho teď může zeptat, jak se mu daří. To by znělo strašně hloupě. Přistihla se, že myslí na to, jak těžké je mluvit s lidmi, kteří prožívají nějakou krizi. Koneckonců smrt je nevitáným hostem i pro někoho, kdo pracuje ve zdravotnictví. Lidé se před trpícími ostýchají a jen neradi se k těm, kdo spadli do propasti, přibližují. Uvědomovala si, že jediné nesprávné slovo by mohlo Adrianovi ještě víc ublížit.

- Potřebuju s vámi mluvit, řekl Adrian dutě. - Jenom vy mi můžete dát odpovědi, které potřebuju.

Cecilie se předtím, než odpověděla, pokusila sebrat všechny síly, které v sobě dokázala najít.

- Adriane, já sice jsem porodní asistentka, ale u samotné operace jsem nebyla, začala opatrně.

Skočil jí do řeči.

- Připadá mi, že jste jediný člověk, kterému není lhostejné, čím si procházím. Ta poradkyně byla k ničemu. Ani jednou se mi nepodívala do očí. Mluvila suše a neosobně. Má v popisu práce starat se o lidi, kteří zažívají nějakou krizi, ale číšel z ní nezájem. Myslíte, že i ona někdy utrpěla nějakou ztrátu?

Mluvil velmi umíněně, zároveň však působil jako vzdorovité dítě. Kdyby mu odporovala, nejspíš by to k ničemu nebylo.

- Pomáhá vám i někdo jiný?

- Jsou tu Gisellini rodiče a taky její sestra. A z Francie sem letí máma.

- Dostal jste něco na spaní?

- Dali mi nějaké prášky, ale nechci si jich brát moc, mám pocit, jako bych pak zmizel, a hrozně mě to děsí.

Odmlčel se. Ani Cecílie dost dobře nevěděla, co by ještě měla říct.

- Co pro vás můžu udělat? zeptala se nakonec.

Stále neodpovídal.

- Nemocnice vám poskytne veškerou pomoc, kterou potřebujete.

Adrian vzlykl.

- Jakou pomoc? Dostal jsem hromadu prášků...

- Máte nárok na pomoc v krizové situaci...

- Já už se s tou jejich poradkyní bavit nehodlám. Nemohl bych si místo toho promluvit s vámi, Cecilie?

Má snad dojem, že by dokázala jeho bolest zmírnit?

- Nevím, jestli je to dobrý nápad, odpověděla klidným tónem.

- Tolik toho po vás přece nechci. Jenom si chci promluvit tváří v tvář. Neměla byste zítra chvilku čas?

Popravdě řečeno čas měla. Ale dneska v noci jde do práce. A následující den si musí odpočinout. Zdravý rozum jí jasně říkal: *Nedělej to, Cecilie Lundová. Není to správné – ani vůči tobě, ani vůči němu.*

- Zítra jsem na tom s časem špatně, prohlásila.

- Ani pouhou hodinu?

Znovu se mu z hlasu ozýval malý chlapec, který prožívá velkou bolest. Jenže Adrian má přece svou vlastní matku, která ho může utěšovat, Cecilii tenhle úkol nepřísluší.

- V tom to není.

Slyšela ve sluchátku jeho dech. To ticho ji znervózňovalo. Ještě pořád pláče? Cítila, že k němu byla zbytečně tvrdá.

- Můžeme se sejít začátkem týdne, řekla. - Jestli si myslíte, že vám to nějak pomůže.

- Ano, myslím si to, odpověděl tiše. - Je to od vás moc laskavé.

- Ještě si zavoláme, slíbila mu. - Dávejte teď na sebe dobrý pozor.

Adrian už neřekl ani slovo a zavěsil.

Za okny autobusu, ve městě, v parcích, v ulicích, plynul život jako obvykle.

Lidé se pohybovali sem a tam.

A Cecilie seděla s rozsvíceným mobilem v ruce a měla pocit, že je život stejně daleko, jako je blízko.

KDYŽ SE CECILIE BLÍŽILA K SEVERNÍ NEMOCNICI, honila se jí hlavou spousta protichůdných myšlenek. Stále se vracela k rozmluvě s Adrianem. Také si pokoušela představit, jak asi bude vypadat plánované sezení v nemocnici. Vzpomínala na jedno školení, kterého se před několika lety zúčastnila, jedno z mnoha, na kterých v rámci dalšího vzdělávání byla.

Ve švédském porodnictví se každý rok vyskytne několik případů, které končí úmrtím. Proto by se mělo pro ty ze zaměstnanců, kteří byli v té době přítomni, uspořádat takzvané „defusing“ či „debriefing“, zvláštní sezení, které jim pomůže, aby se s tragédií snáze vyrovnali. Je velmi důležité, aby se ti, kteří tyto události společně prožili, této schůzky zúčastnili. U těchto členů personálu často dochází ke krizové reakci. Pokud se nepodnikne nic pro její zmírnění, hrozí nebezpečí, že se u nich rozvine posttraumatická stresová porucha (PSTP). „Defusing“ nebo „debriefing“ jim poskytne psychologické prostředky, které jim pomohou, aby se s událostmi vyrovnali, a zmírní škodlivý stres.

Cecilie si uvědomila, že je nervózní. Vždyť neudělala žádnou chybu, tak proč ji trápí takové výčitky svědomí? Věděla, že pocit viny je přirozenou součástí krizové reakce, přesto bylo nepříjemné, že je tak silný. Ačkoli sama na operačním sále nebyla, nebyla přímo u toho, když Gisele a její chlapeček zemřeli.

Pokud je to zapotřebí, je důležité traumatickou událost sledovat v několika časových úsecích. K obvyklým bezprostředním reakcím patří strach, úzkost, neodbytné vzpomínky, které se dotyčnému vracejí znovu a znovu, únava, sklíčenost, nespavost.

Nespavost. Cecilie si byla vědoma, že se stále nachází ve fázi šoku. A ta že ještě několik dní potrvá.

„Defusing“ je neformální formou „debriefingu“, koná se ještě tentýž den, kdy k traumatické události došlo, a nejčastěji ho řídí vedoucí pracovník. Po krátkém úvodu se účastníci soustředí na své vlastní zážitky a reakce. Osoba,

kteřá „defusing“ řídí, probere přirozené reakce na nenormální situaci a pokuká na podobnosti s reakcemi dalších lidí, kteří prošli podobnou zkušeností. V průběhu sezení řídící osoba posoudí, bude-li třeba uspořádat ještě formální „debriefing“. Pokud dospěje k závěru, že ano, koná se „debriefing“ následující pracovní den.

Sezení mělo proběhnout v jednom z větších sálů, ve kterých se obvykle konaly vzdělávací kurzy pro porodní asistentky. Řídila ho Tatiana, protože byla vedoucí oddělení a zároveň nebyla v nemocnici, když k tragédii došlo. Tohle bylo alfou a omegou celého procesu zmírňování následků krizové situace. Cecilie se v přednáškovém sále posadila na jednu ze židlí rozestavených kolem stolu. Ostatní už tu byli. Anesteziolog vypadal unaveně. Dorazila i nemocniční právnička Ann-Katrin Signérová. Opravdu se na ni někteří z těch lidí dívají s podezřením v očích, nebo si to jenom namlouvá? Její nejistota ještě vzrostla. Co když ji ostatní odsuzují? Co když dospěli k závěru, že to byla její vina? Cítila, jak se jí v nitru šíří chlad, a sevřela pod stolem ruce v pěst.

- Všechny vás tu vítám, řekla stručně Tatiana. - Jak všichni víte, důvodem, proč jsme se tu sešli, je úmrtí, k němuž v noci na porodním oddělení došlo. Během operace zemřela čtyřřidvacetiletá Gisela Monfortová i její dítě. Přesnější údaje o tom, co se stalo, nám poskytne pitevní zpráva, ale podle směrnic, které tady v Severní nemocnici máme, nám tohle sezení má poskytnout možnost si o celé té záležitosti promluvit. Musíme podat oznámení podle zákona Lex Maria, i když to momentálně nevypadá, že by došlo k chybě v samotné lékařské péči, přinejmenším to nevyplývá z informací, které mám k dispozici. A teď předávám slovo doktoru Forsbergovi, porodníkovi, který měl dnes v noci na porodním oddělení lékařskou službu.

Doktor Forsberg si odkašlal a spustil. Vylíčil, jak probíhal císařský řez a jak dítě během operace nejevilo známky života, jak krevní tlak rodičky prudce poklesl a zároveň nastalo masivní krvácení do břišní dutiny. Děloha praskla a v souvislosti s tím se uvolnila placenta. Sešlo se několik velmi nešťastných okolností, které všechny dohromady vedly k tragickému výsledku. To, že dítě zemřelo ještě předtím, než

začali Giselu operovat, bylo už jasné, bylo to nitroděložní úmrtí plodu, ke kterému by nejspíš došlo tak jako tak, i kdyby se císařský řez provedl dříve.

K tomu, že se hladina stresu obklopujícího mladé nastávající rodiče zbytečně zvýšila, přispěly i nepříznivé okolnosti a časová tíseň. Nedostatek personálu a problémy s komunikací vedly k tomu, že přišli o drahocenné minuty. Pitva dítěte i matky blíže ukáže, jestli jejich smrt nenastala následkem nějaké infekce. A možná za tím budou i další důvody, například deformace dělohy nebo zvýšená krvácivost, zatím je však příliš brzy na to, aby se to dalo tvrdit s jistotou. Když to doktor Forsberg říkal, byl bledý a působil strnule.

Tatiana mu poděkovala za shrnutí situace a pak se obrátila k Cecilii.

- Dnes tě kritizovali v novinách, upozornila ji a Cecilie si všimla, že jedna z kolegyň sklopila oči.

Co to má znamenat? Jistě je přecitlivělá, ale tohle gesto si nedokázala vyložit jinak než jako projev nesouhlasu.

- Poskytněš nám nějakou představu o tom, jak tuhle tragédii prožíváš? vybídla ji Tatiana.

Cecilii vyschlo v ústech, měla pocit, že na ni všichni upřeně zírají. Dokonce ani doktor Forsberg, který obvykle býval na její straně, se netvářil úplně klidně. Všichni věděli, jak napjatá situace na porodním oddělení vládne, jak často pracují porodní asistentky pod tlakem a trpí nedostatkem času. Došlo už k několika incidentům spojeným s chybným dávkováním léků či dalšími omyly, většinou se ale všechno stačilo na poslední chvíli napravit. Tragická úmrtí z dnešní noci tvořila výjimku.

- Neměla jsem důvod bát se nejhoršího, řekla, jak nejklidněji dokázala. - Samozřejmě že bych se ráda dozvěděla, proč se to stalo a proč to ve mně vyvolává tak nepříjemné pocity. Nemohla jsem od toho chudáka odejít, musela jsem se ho ujmout, a navzdory tomu, že už jsem měla po službě a mohla jsem jít domů, jsem zůstala ještě chvíli v nemocnici.

Cecilii připadalo, že stojí před soudem. Tohle sezení by člověku mělo pomoci, aby se z tragédie vzpamatoval. Jí se však zdálo, že je jí ještě hůř než předtím.

- To chápu, přikývla Tatiana. - Ale měla jsem na mysli spíš ty kritické okamžiky. Tou dobou jsi měla na starosti jiné nastávající rodiče. Cecilie přikývla.

Neudělala jsi žádnou chybu.

- Dítě už se hrnulo na svět a rodička s partnerem na mě zvonili. Nemohla jsem být na dvou místech najednou, i když bych moc chtěla. Byla to velmi nešťastná shoda náhod, chyběly nám dvě porodní asistentky. Po bitvě je každý generálem, ale v tu chvíli jsem si myslela, že mám situaci pod kontrolou a že není čas to nějak analyzovat.

Každé slovo bylo důležité, pečlivě zvažovala každíčkou slabiku. Snažila se mluvit klidně a soustředěně, nedat najevo, jakou pociťuje nelibost.

- Jednala jsem na základě našich směrnic. Když jsem zjistila, že je křivka patologická, okamžitě jsem zavolala Stefanovi. Teď s odstupem si myslím, že jsem tam měla zůstat.

Tatiana jí poděkovala a obrátila se k Mie. Teď byla řada na ní, i ona musela podat zprávu o tom, co se stalo. Bylo zvláštní, že jí se tolika kritických pohledů jako Cecilii nedostalo. Možná že člověka ostatní snáze omluví, když se sám necítí dobře. Zato ty svědomité je potřeba potrestat dvojnásob.

Když Mia skončila, dostal slovo i zbytek personálu, který měl v noci službu. Anesteziolog, dětská lékařka, pomocná sestra. Cecilie ztratila pojem o čase a prostoru, bylo jí vedro a dělalo se jí nevolno. Ale nezbývalo jí než zatnout zuby, musela zůstat sedět a poslouchat, co mají ostatní na srdci. Události se probíraly znovu a znovu, důležitým krokem procesu bylo opakování a všichni byli otřesení. Tohle povídání bylo nutné, aby byli schopni pokračovat v práci.

Bylo však těžké zahnat pocit ztráty. Gisela leží v márnici a spolu s ní i dítě, které císařským řezem porodila. A jak je na tom Adrian?

Cecilie si nedokázala představit bolest, kterou nejtemnější ze všech zármutků způsobuje.

ZE VŠECH SONJINÝCH PŘÍBUZNÝCH SE SE STAROU dámou nejčastěji stýkala Cecilie. I když od nehody, k níž došlo na jaře, věnovali Sonje větší pozornost i ostatní členové rodiny. Teď jí volala Christina. Chtěla vědět, jestli by její matka neměla chuť dát si s ní někde venku kávu a možná i nějaký ten zákusek. Byl nezvykle krásný den a Christina by k ní mohla zajít a vyzvednout ji. Sonja slyšela za hlasem dospělé ženy vyděšenou malou holčičku, vycítila nejistotu, kterou Christina vždycky dokázala utajit přede všemi kromě své matky. Popravdě řečeno Sonja cítila, že nemá sílu někam jít, ale co by člověk pro svoje dítě neudělal?

Její malá Stina. Vždycky všechno tak intenzivně prožívala, neměla nikde stání. Sonja se belhala po bytě, jako obvykle byla po pouhé chvíli sezení celá ztuhlá. Tělo se domáhá svých práv, lidé, kteří tvrdí, jak je báječné být starý, nemají tušení, jaké nesmysly to žvaní. Je ovšem typické, že tyhle hlouposti hlásají právě neznalí novináři z časopisů o módě. Stáří je jenom účet za život, který člověk prožil, v nejlepším případě jakýsi jeho pomalý závěr. Poslední dobou mívá Sonja podivné sny, někdy se vzbudí a není si jistá, v jaké se nachází době. Když člověk prožije víc než pětáosmdesát let, jeho mysl se může trochu zatemnit, a tak se jí občas těsně před tím, než otevřela oči, zdálo, že je jí teprve dvacet, že má život před sebou. Ta mladá dívka v ní pořád ještě je. Pod vrzajícími klouby, vráscitou pletí a občasnými výpadky paměti se skrývají všechna její dřívější já a ona je může kdykoli zase vyvolat. Vlastně si svá dřívější já vybavuje lépe než to dnešní. Současná, stará Sonja není příliš zábavná společnice, trápí ji křeče a třesou se jí ruce, nevidí ani neslyší tak, jak by měla, a ani s rovnováhou na tom není zrovna nejlépe. Ale no tak, musíš myslet pozitivně, děvenko, řekla si v duchu. Zatím ještě můžeš stát na vlastních nohou, žiješ ve svém vlastním bytě a hlava ti funguje, jak má. Na rozdíl od tvých starých kamarádek Ully a Ingvor. Ulla má toho svého Alzheimerera a Ingvor je na smrtelné posteli.

Když Christina Sonju objímala, voněla parfémem s květinovým nádechem, rtěnkou, pudrem a lakem na vlasy.

- Napadlo mě, že bychom si mohly zajet do restaurace Kaštanový háj, mami, mají tam zahrádku, navrhla nadšeně. - Nadýcháme se

trochu čerstvého vzduchu a pak si dáme kaffčko, co říkáš? Dneska je celkem hezky, musíme využít příležitosti, než sluníčko zase zmizí. Který kabát si chceš vzít, ten šedivý?

Přejela rukou po kabátech a Sonja se mezitím posadila na židli u dveří.
- To bude prima, holčičko moje, odpověděla.

Potom Christina nabídla matce rámě a odvedla ji k autu, které zaparkovala přímo před vchodem. Když si Sonja pečlivě zapjala bezpečnostní pás, pohodlně se na sedadle opřela a vyhlédla ven z okénka. Bylo příjemné, že pro ni dcera takhle přijela. Mladí mají svoje starosti, neustále jsou ve stresu a za něčím se honí, Christina jako profesně úspěšná žena mívá jen málokdy čas, aby za ní zašla. Je jasné, že se něco děje. Sonja svou dceru dobře znala. Christina byla výkonná, své problémy se snažila řešit sama. Sonja už velmi dlouho nezažila pocit, že ji její dcera potřebuje. Nebylo to jako kdysi, když Christinu opustil Bertil, děvčata byla ještě malá a Christina si budovala kariéru a zároveň byla matka samoživitelka. Tehdy začala pít. I když se ji Sonja snažila přimět, aby toho nechala. Že by právě tehdy mezi nimi vznikla ta propast? Když Christina začala popírat, že má problém, a snad i tehdy, když dospěla k onomu slavnému zhroucení?

Nebe bylo protentokrát modré a zahrádka restaurace Kaštanový háj vypadala navzdory tomu, že už byl podzim dávno na cestě, opravdu krásně. Na stromech zbývalo ještě pár lístků, sem tam zazářily žlutými či hnědými odstíny. Christina Sonje pomohla vystoupit z auta a pak se pomaličku vydaly po šterkové cestě ke skleníku. Zahrádka byla zavřená, ale uvnitř v prosklené budově bylo příjemně teplo. Christina usadila Sonju ke stolku a vydala se k pultu, aby jim oběma objednala. Rozhodla se pro borůvkový koláč s drobenkou a vanilkovým krémem. Když postavila před Sonju talířek, stará dáma se usmála.

- Vypadá to nádherně, zachichotala se spokojeně. - Myslíš, že bych si k tomu mohla dát stopičku likéru?

- Samozřejmě, mami, přikývla Christina a vstala, aby Sonjino přání splnila.

Možná byla chyba požádat dceru, aby mi přinesla alkohol, pomyslela si Sonja, když sledovala, jak Christina znovu míří k pultu. Měla

jsem si to odpustit. Ale už je pozdě. Ostatně Christina je dospělá a už dlouho nepije. Měla by být schopná objednat své matce kapku alkoholu.

- Mrzí mě, že si spolu moc nepovídáme, mami, prohlásila Christina, když se vrátila. - Je spousta věcí, které nemůžu nikomu říct... Netušila jsem, že se člověk může cítit tak zoufale osamělý.

- A co Lars-Åke, s ním o tom mluvit nemůžeš?

- Ne, toho by to jenom zneklidnilo. Možná to tak bývá, když měl člověk někdy v minulosti problémy s alkoholem. Lars-Åke by si dělal starosti, bál by se, že začnu znovu pít.

- A tohle nebezpečí už nehrozí?

Christina s odpovědí chvíli váhala.

- Ne, nehrozí. Rozhodně ne, prohlásila a Sonja měla dojem, že se jí na rudě namalovaných rtech mihl poněkud vzdorný výraz.

Christina ztišila hlas.

- Já se bojím, mami. Bojím se, že zestárnu a všichni na mě zapomenou. Tys pro mě měla vždycky, když mi bylo mizerně, nějakou moudrou radu. Tedy ne že bych tě pokaždé poslechla, ale i tak si беру to, co mi řekneš, k srdci. Takže tě prosím, pověz mi zase něco takového, dej mi trochu naděje.

A je zase tady, její malá Stina. I její dcera si s sebou neustále nosí své vnitřní dítě, ať jde, kam jde, a za rysy tváře dospělé ženy probleskuje nebojácná dívenka.

- Proti věku není léku, pokrčila Sonja rameny a ochutnala trošičku likéru.

Byl opravdu báječný, nádherně jí sklouzl do krku. Na okamžik zapomněla na Christinu i jejich rozhovor, na to, proč ji její dcera vzala ven. Je úžasně příjemné, že si může sem tam dopřát pár kapek hřejivého nápoje. Kdyby to bylo jen na ní, pořádně by se „zkárovala“, jak se kdysi říkávalo. Tedy ne že by někdy nějak zvlášť holdovala alkoholu, nikdy ovšem není pozdě začít. Bylo by to jakési umrtvení, útěcha. Kráčet ke konci života a nesmět alespoň občas zmizet v tomhle milosrdném oparu je těžké, dalo by se říct přímo nemožné.

- Je tu ten problém s mým časopisem, přerušila její úvahy Christina. - Najednou si připadám hrozně zbytečná. Budím se zalitá

studeným potem a myslím na všechny ty roky, které mám ještě před sebou. Co si se vším tím časem, který ještě mám, počnu?

- Možná by ses mohla soustředit na to, že budeš babička, navrhla jí Sonja. - Christino, vždycky jsi pracovala hrozně tvrdě, možná prostě potřebuješ trochu volného času? Aby sis mohla užívat důchodu?

- Ale já nejsem žádná důchodkyně, mami, vyjekla pohoršeně Christina. - To odmítám. Tohle označení mi přijde hrozně potupné. Veškeré moje schopnosti, veškerá moje energie že by měly přijít nazmar? Musím přestat pracovat jenom proto, že už mi není třicet?

- Děvenko moje, ty to podáváš hrozně drasticky, pokárala ji Sonja a odložila lžičku. - Já jsem si jistá, že tě tahle země potřebuje, ať tak či onak.

Koláč byl skutečně vynikající, ale ona je poslední dobou hned sytá. Musí mezi jednotlivými sousty odpočívat.

- Kromě toho práce není to jediné, co má v našem životě nějaký smysl, pokračovala. - Ty jsi úžasně kreativní a máš před sebou ještě spoustu dobrých let.

- Možná bych měla začít znovu, nadhodila Christina a zdálo se, že má hned lepší náladu. - Odejít z mediální branže. Vyzkoušet něco jiného.

Sonja přikývla.

- No vidíš. Okamžitě máš spoustu nápadů.

Christina se zadívala ven z okna. Sonjina slova v ní probudila něco nového. Položila dlaň na matčinu ruku, jemně pohladila chladnou pokožku. Chvilí jen tak mlčky seděly, obě pohroužené do vlastních úvah.

V PONDĚLÍ NEMOCNICE ZAHÁJÍ VLASTNÍ INTERNÍ vyšetřování, informovala je Tatiana. Nemocniční právnička věnovala spoustu času otázce viny a požadavkům odškodného, které mají pozůstalí právo vymáhat. Cecilie se snažila soustředit, ale přistihla se, že každou chvíli ztrácí nit. Kdyby ji po sezení někdo požádal, aby stručně shrnula, co jim Ann-Katrin Signérová povídala, patrně by to nedokázala dát dohromady.

Když sezení skončilo, Cecilie se omluvila a vydala se dolů do přízemí k hlavnímu vchodu, kde se nacházela kantýna. Dala si čaj, projednou si k němu dopřála také koláček s vanilkovým krémem a posadila se ke stolku u okna. Pila čaj a pozorovala lidi kolem. Byl tam jakýsi mladík na vozíku, vypadal sklesle a vyčerpaně. Muž a žena ve středním věku mlčky jedli každý svou čokoládovou kouli. Novopečená maminka s miminkem na ruce se snažila nakrmit svého staršího synka banánem.

Cecilie si připadala slabá a zmatená a jako vždycky, když ji tyhle pocity trápily, se jí prudce zastesklo po jejích vlastních dětech a hlavu měla najednou plnou myšlenek na rozvod a na budoucnost. Tělem se jí rozlila čistě fyzická bolest, která připomínala svalovou horečku. Zatoužila, aby ji právě teď obklopovaly bytosti, které přivedla na svět. William, Marcus, Sofie, Grétka a Ellen. Pět lidí, u kterých považovala za samozřejmé, že jí budou vždycky nablízku. Od loňského jara u ní čtyři z nich tráví jen polovinu času, Ellen je ještě tak maličká, že je u ní skoro pořád. V den, jako byl tenhle, by bylo skvělé oddat se naplno mateřské roli, starat se o celý houf potomků. Dělat něco poklidného a příjemného, například vyrazit si s dětmi do lesa na houby, povídat jim o přírodě. A pak se vrátit domů, zapálit svíčky, uvařit dobrou večeři. Sedět doma a povídat si o každodenních drobnostech, poslouchat dětské úvahy a smích. Kdy vlastně pomine smutek z rozvodu, kdy jeho účinky vyblednou natolik, že člověk přestane mít pocit, že se přes něj přehnalo citové tornádo a rozbilo mu duši na tisíc kousků? Rozvod proběhl z její iniciativy, ale teď, o několik měsíců později, už to nebylo podstatné. Život se pustil po cestě, o které Cecilie netušila, kam povede. Prokletí moderního člověka spočívá v tom, že má dost času na to, aby se oddával úvahám. Že by to dělala proto, aby nemusela

svůj život podrobně analyzovat, jako to dělala spousta jiných žen? Podobné myšlenky se nedaly odehnat, bzučely jí v hlavě a vnucovaly se jí. Kdyby je tak dokázala vypnout.

Vlastně nemám nikoho, kdo by mi byl doopravdy blízký, pomyslela si. Kdysi tu byl John, byl vždycky po ruce. Ale s ním už teď počítat nemůže.

Vztah s Perem Nilssonem byl komplikovaný a ona z něj nebyla moudrá. Per se s ní chtěl vídat, projevoval o ni zájem, ale ona ho v létě víceméně odmítla a od té doby už na ni zdaleka tak nenaléhal. S Perem nebylo nic v nepořádku, jenže ona potřebovala být nějaký čas sama, aby zjistila, kdo vlastně je, nechtěla se pořád opírat o nějakého muže. „Člověk se musí naučit žít bez partnera,“ tvrdila Gunilla, která žila sama už několik let. Její život byl lemován příležitostnými vztahy, její milenci byli většinou mladší než ona. „Musíš se s tou prázdnotou sprátelit. Musíš se smířit s tím, že nemůžeš spolíhat na ničí podporu. Prázdnotu duše musíš vyplnit harmonií, která vychází z tebe, svou vlastní vnitřní silou. Poklony, ocenění, sex, láska, to všechno jsou jenom vnější vlivy. Nikdo jinej tě nevytláčí, musíš najít útěchu v sobě samý. A teprve potom můžeš zase milovat – a bejt milovaná.“

Jenže v den, jako byl tenhle, bylo těžké vidět v samotě přítelkyni. V den, jako byl tenhle, Cecilie toužila mít někoho, s kým by si mohla vážně promluvit – o smrti, o pocitu viny. Toužila po téhle jedinečné formě útěchy a blízkosti, kterou člověku může poskytnout pouze životní partner.

Připadala si osamělá, když tak seděla sama v kantýně, osamělá, když upíjela čaj. Všichni ti lidé kolem jenom posilovali její pocit zranitelnosti, pocit, že nikam nepatří. Sama chtěla, aby jí všichni nechali na pokoji, ale když tady teď seděla, ponechána napospas svým vlastním myšlenkám, cítila, jak se jí do duše vkrádá zoufalství.